

Nr 116.

Av herr **von Mühlenfels**, *angående ändrade grunder för sättande av markegång.*

Nu gällande markegångstaxa torde utan överdrift kunna anses antikverad, varför behovet av en moderniserad markegång utan tvivel är stort. Detta har blivit en så mycket mera tvingande nödvändighet, sedan en stor del av kronans arrendatorer för några år sedan delvis fingo sina arrendeavgifter bestämda efter markegången. Det har nämligen inträffat sådana underliga markegångssättningar, att i län med genomgående låga dyrortsgrupper markegången satts betydligt högre än i län med höga dyrortsgrupper. Exempel härå är Kalmar län, där smörpriset åren 1933 och 1934 sattes i kr. 2:50 pr. kg., och Stockholms län, där smörpriset år 1933 sattes i kr. 2:10 samt 1934 i kr. 2:30; samtidigt hava alla spannmålspriser båda åren varit högre i Kalmar än i Stockholms län. Följden av sådana markegångssättningar har blivit, att kronoarrendatorer i län med lägre dyrortsgrupper fått betala högre arrenden än i län med högre dyrortsgrupper, vilket säkerligen ej varit riksdagens mening, då den, för att bereda arrendatorerna en välbehövlig lindring, medgav, att halva arrendesumman skulle få betalas efter markegångssättningen.

Kungl. socialstyrelsen har i så motto beaktat saken, att den i sin utredning för dyrortsgrupperingen år 1933 föreslagit, att de däri omnämnda länsprinsämnderna även skulle handhava markegångssättningen.

Jag får vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa, att markegången moderniseras och sättes av länsprinsämnder samt att densamma fastställs av en riksprisnämnd i samband med dyrortsgrupperingen.

Stockholm den 22 januari 1935.

C. von Mühlenfels.

